

„Emeljétek fel a ti szemeiteket és lássátok meg a tartományokat: mert megértétek az aratásra.” János 4, 35.

V. évfolyam.

Budapest, 1908. március 1-jén.

3. szám.

A keresztfáról való tudomány.

Hogyha valaki az evangélium lényegét magyarázza és embertársainak tudtára adja, akkor sokszor azt kérdezik, mint egykor a Kapernaumbeliek: »Micsoda új tudomány ez?« Márk 1, 27.

Elment egy ember a gyülekezetbe, ki teljes volt minden hamissággal, gonosszággal, paráznasággal, latorsággal, fös-vénységgel, irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, ki susárló volt, rágalmazó, Istennek gyűlölője, bosszúságra ingerlő, kevély, dicsekedő, gonosszágnak találója, szüleinek engedetlen, balgatag, szövetség rontója, szeretet-

nélkül való, engesztelhetetlen, irgalmatlan és egyszer csak ez a sok rossz tulajdonság az Úr Jézus egyetlen parancsára mind kezd az emberből kihurcolkodni s helyökbe más nemes tulajdonságok behurcolkodni, szóval kezd a egész ember megváltozni, és pedig úgy, hogy előbbi ismerősei alig ismernek rá. Csak bámultak és bámulatokban ezen kérdés jött ajkukra: Micsoda új tudomány az?

Ha ma mi ilyen dolgot látnánk, mi is ezen kérdést tennénk fel: Micsoda új tudomány ez? — És én azt felelném: Barátom, nem új tudomány ez, ez egy régi tudomány, az Úr Jézusnak tudománya, mert az Úr Jézus azért jött a világra, hogy megtanítsa az embereket arra, hogy az igazi hitnek az a feladata, hogy az emberekből kiűzze a tisztátalan lelkeket, és amelyik hit az nem teszi, erre nem képes, az nem élő hit. »Azért jöttél hogy elveszess minket,« azt mondá a gonosz lélek Jézusnak és valóban azért jött Jézus és mindazon emberekben, kikbe mai napság beköltözik, elveszti a gonosz lelkeket; s kell-e ennél emberre, családra, meg a közre nagyobb nyereség? Belőlem sok tisztátlan lelket kiűzött Jézus. Kiűzte belőlem a hazugságot, irigységet, káromkodást, restséget, iszákosságot, elvette kezemből a kártyát, kivette számból a pipát, elűzte tőlem a tisztátalan indulatokat; és ezek helyébe új tulajdonokat adott nekem. Mindezekért nem tudok elég hálát adni az Úrnak. De nem adhat a családom sem, nem gyülekezetem sem, mert én meg

vagyok győződve, hogy ha az én Uram Jézusom azt a változást nem idézi elő bennem, hát nem tudtam volna annyi buzgósággal működni. Óh, a tisztátalan lelkek kiűzése egy emberből nagy dolog, de nem új tudomány, csak itt nálunk. Külföldön a keresztyén vallást már mind ily értelemben fogják fel, sőt hazánkban is már. Az igaz hit egy megváltoztató erő. Ez a vallás pedig egyedül az elő Jézus vallása, ki most is kész minden emberben az ő átalakító munkáját véghez vinni.

Kedves olvasóm, átalakított-e már téged? Ha nem, csak kérjed és ő jó, szívedbe költözik, kihajt onnan minden tisztátalan lelket és bevisz hozzád minden tiszta lelket s átalakítja lelkedet.

Ezt a megtisztulást adja meg Isten mindnyájunknak, hogy azután a világ ámulva kérdezze újra: *Micsoda új tudomány ez?*

Az ember természete és sorsa.

XX.

„A lelkek az oltár alatt.“

Jel. 6, 9-11 magyarázata.

„És mikor megnyitotta volna az ötödik pecsétet, látám egy oltár alatt azoknak lelkeket, kik megöletettek vala az Istennek beszédeért és a bizonygatótételért, amelyet oltalmaznak vala. Kiáltnak vala pedig nagy szóval mondván: Uram, ki szent és igaz vagy; meddig nem téssz ítéletet, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik laknak a földön?“

Ezen versek alapján a lélek halhatatlanságának hívei azt állítják, hogy a lelkek a mennyben kell hogy legyenek. Jel. 8, 3 szerint pedig ott csak egyetlen egy oltár van — az arany oltár, a tömjénfüst oltára. A kérdésben levő versekben nem ezen oltárról van szó, hanem azon oltárról, amelyen az áldozatokat hozták. Azt állítani, hogy a tömjénező oltár alatt vannak, nem csak bibliaellenes volna, hanem minden értelem nélkül való is.

Azt mondják továbbá, hogy a lelkek el vannak zárva, rekesztve az oltár alatt. Ez pedig nem valami nagy mennyei öröm és boldogság, mint amilyent azok hangoztatják, kik azt hiszik, hogy a halál után mindjárt a mennyországba jutnak.

Salamon a halottakról azt mondja, hogy »semmit nem tudnak, hogy azoknak emlékezetük elfelejtetett és többé semmi részüik nincsen semmi dologban, mely a világon léssen.« Préd. 9, 7. 8. De ezt nem is veszik tekintetbe, hanem tovább azt állítják, hogy a szent vértanúk lelkei ott fent vannak s a bosszúállás érzetével követelik haláluk okozójának megtorlását. Vajjon észszerű-e az ilyen vélekedés? Nem lehetne-e inkább azt gondolni, hogy a mennyei öröm és boldogság mámorában megfejtkezhetnek azokról, akik őket megölték, sőt hálával gondolhatnak azokra, hogy a dicsőségbe jutatták? Komoly dolgokról van itt szó, de az ilyen téves nézet nevetségesse teszi a legkomolyabb kérdést is.

Ugyanazok, kik azt állítják hogy az igaznak lelke a mennyországba vétetik fel, azt is állítják, hogy a gonosz lelke a pokolba jut, hol rettenetes kínokat szenved a mennyei seregek és szentek szeme előtt.

Legalább így magyarázzuk a Lázár és a gazdagról szóló példabeszédet. Luk. 16, 9-31. Azt mondják, hogy Ábrahám a dicsőségben és a gazdag a gyötrelemben, nemcsak látják egymást, hanem beszélnek is egymással. De vajjon valóban úgy van ez? Ha nem, akkor a példabeszéd ezen magyarázatát el kell hagyni. Pedig ők ezt nem akarják tenni s ennél fogva a következő ellentétekbe ütköznek:

Nézetük szerint az üldözők lelkei a pokolban gyötörtetnek, iszonyú kínokat és fájdalmat szenvednek a szentek szeme láttára. S van a gonosz ördög a pokolban, aki még több kín és szenvedésért könyörögne? S mégis azt állítják, úgy magyarázzák, hogy az igazak lelkei kiáltanak az Úrhoz mondván: »Meddig nem téssz ítéletet és nem állsz bosszút a mi vérünkért?« — Mintha az Úr igen késne a büntetéssel!

Tehát ilyen jellemmel és öntudattal ruházzák fel a vértanukat azok, kik Isten szavát hamisan magyarázzák. Ilyen világításban tüntetik fel az Úr munkáját e földön, amelynek főelve a megbocsátás és kegyelem. Nem csoda, ha akinek egy kis igazságérzete és könyörületessége van, ilyen tanak hallatára elutasítja a vallást, mint igazságtalan és kegyetlen tant.

Ilyeneket és ezekhez hasonló lehetetlenségeket vagyunk kénytelenek elnyelni, ha az általános nézethez ragaszkodunk:

Azt mondják, ezen lelkek öntudatosak kell hogy legyenek, mert Istenhez kiáltanak. Mily hajlandók a képletes beszédet elferdíteni ellenfeleink, ellenben midőn betű szerint kellene valamit értelmezni, azt kizártnak tekintik.

Van egy szólásmód, amellyel bizonyos tárgyakat azonos körülmények között személyesíteni lehet.

Így Ábelnek vére kiáltott az Úrhoz a földről. 1 Móz. 4, 9, 10. »A kövek a kőfalakból te ellened kiáltanak, s a faépítésekből a gerendák ellened bizonyosságot tesznek.« Hab. 2, 11. A munkások bérek kiált, és azoknak kiáltások a seregek Urának füleibe bement.« Jak. 5, 4. Ilyképpen a lelkek is kiálthatnak az oltár alatt, anélkül, hogy életben vagy öntudatos állapotban lennének, éppúgy mint Ábel vére, a kő a falakban vagy akár a munkások bére.

Barmes Albert, ki igen nevezetes bibliai magyarázó, a kérdésben levő versekről így nyilatkozik: »Ne gondolja senki, hogy az valóban történt volna vagy történik, s hogy János valóban látta volna a vértanuk lelkeit az oltár alatt, mert az egész csak egy képlet.«

Ne is gondoljuk azt, mintha a vértanuk bosszuért kiáltanának, vagy a megváltottak az égben könyörögnek a földön levőkért, hanem az Úr ezekkel azt akarja mondani, hogy az ítélet napján minden jóról és gonoszságról megemlékezik s jutalmát mindenki szerint veszi.

De azt mondja valaki, fehér ruhát is kaptak s így öntudatos állapotban vannak! De ezt épp úgy nem lehet következtetni, minthogy a kövek kiáltottak. Tekintsük meg a körülményeket.

Az ötödik pecsét megnyitása alkalmával azon lelkekről van szó, kik a pápai üldözéseknek estek áldozatul. Abban az időben a vértanukat eretneknek nyilvánították, életüket hamis világításban tüntették fel, nevüket beszennyezték, törekvésüket félremagyarázták s végre gyalázatos módon kivégeztették. Így a római egyház, mely minden vélemény alkotója volt, az Úr Jézus hű szolgáit oly sötéten festette le, hogy minden élő lénytől megutáltattak.

De a reformáció munkájának megvolt a hatása. Napvilágra jött a római egyház valódi jelleme, úgyszintén az úgynevezett eretneknek igazságossága és ártatlansága. Így bebizonyult, hogy »Istennek beszédjeért és a bizonyosságtételért, amelyet oltalmaznak vala« (Jel. 6, 9) szenvedtek. Dicséret, tisztelet és hála vette aztán őket körül hűségük, állhatatosságuk és bátorságukért. S így van az napjainkban is. Ilyen módon adatott nekik fehér ruha.

Ezen s minden más erre vonatkozó bibliai vers helytelen magyarázata a lélek szó theologiai értelmezéséből ered. A lelket mint anyagatlan, láthatatlan és halhatatlan valaminek magyarázzák, mely az elhalás után kiszáll a testből s érdeme szerint vagy a mennyországba vagy a pokolba jut. De sem a héber alapigében, sem a görög új-testamentumban nem található szó, mely a lélek ilyen értelemezését megerősítene, vagy amelyből ily fogalmat lehetne alkotni. A lélek szó sokszor életet, személyt vagy egyént jelent, a halottakra éppen úgy, mint az élőkre alkalmazható. Lásd 1 Móz. 2, 7 és 4 Móz. 19, 13, ahol a héber alapigében holt lelket találunk. A kérdésben levő versekben előforduló lelkek maguk a vértanuk, kik e földön feláldoztattak. Így a föld az oltár és ők az oltár alatt, t. i. a föld alatt vannak eltemetve.

Így értelmezi ezt Clark Ádám is, ki nevezetes biblia-magyarázó. »Ezen lelkeket János nem látta életben az ötödik pecsét alatt, mert Jel. 20, 4-6. verseiben ismét szól ugyanazokról s mondja, hogy az igazak feltámadásánál feltámadnak életre. Vérük s haláluk ténye kiált az Úrhoz, mint Ábel vére is.«

Minden világos lesz, ha a szentírással is úgy járunk el, mint bármely más könyvvel, hogy a példázatoknak megadjuk a helyes magyarázatát s a bibliai igazságok fényében világítjuk meg.

Az ilyen egyszerű és alapos eljárás mellett romba dől minden hamisan alakított tétel.

S. U. után.

H. J. F.

Ha és miért.

Ha a vasárnap a keresztyéni szombat, *miért* nincs a bibliában egy szöveg sem, amely azt bebizonyítja?

Ha a szentegyház hitelessége a szentírás hitelessége nélkül egy tantételben elegendő, mint a katolikus anyaszentegyház magáról mondja, *miért* nem elegendő minden tantételben?

Ha a hetedik-nap-szombat népszokások és államtörvények nélkül is mindig nyer pártolókat, *miért* nem teheti azt a vasárnap is?

Ha elhunyt rokonaink lelkei öntudattal bírnak és körülöttünk lebeghetnek, mint az általános theologia állítja, *miért* ne közlekedjenek velünk és jelenjenek meg nekünk, mint azt a spiritismus állítja?

Ha Isten egyedül bir halhatatlansággal, mint a biblia bebizonyítja (1 Tim 6, 16), *miért* tanít az általános theologia, hogy minden embernek van halhatatlan lelke?

Ha a mai keresztyénség az Úr Jézus Krisztust szereti, *miért* ne szeresse az ő második eljövételéről szóló tant is, és *miért* ne legyen kedvelt ez a tan az egyházakban?

Ha az ember az ő halálánál megkapja a jutalmát, *miért* szükséges egy jövőendő feltámadás és ítélet?

Ha az Isten törvényét el lehetett törölni vagy megváltoztatni, *miért* volt szükséges Krisztusnak meghalni és avval az áthágásnak büntetését megfizetni?

„A szeplőtlen szűz.”

Egy füzetből, amelynek az a célja, hogy a »Különbséget mutassa a katolikus és protestáns vallás között,« és az »egyedüli üdvözítő katolikus anyaszentegyház kebelébe visszatérni készülő protestánsok részére« iratott, azt olvassuk:

»Kérdés: Ki óratott meg egyedül az áteredő bűntől?

Felelet: Csak a malaszttal teljes szűz, Isten anyja, Mária, aki Isten különös kegyelméből, a Megváltó, Krisztus érdemeinek tekintetéből az áteredő bűn minden szeplőjétől megóratott és ment maradt.« (»Szeplőtlen fogantatás« ünnepe. 1854. IX. Pius pápa.)

Hogyha ez igaz volna, akkor az annyit jelentene, hogy Krisztus nem volt »mindenekben hasonlatos az atyafiakhoz«, mert akkor nem örökölt volna oly testet, amelyben lakott minden bűnre való hajlandóság. Azon téves nézet, hogy Krisztusnak földi anyja tökéletes, igen messzire helyezne el tőlünk a Megváltónkat. De ő nem vette magára az angyalok természetét, hanem Ábrahám gyermekeinek természetét vette fel. »Mert mivelhogy szenvedett mikor megkísértetett, azoknak is segítségül lehet, akik megkísértetnek.« Zsid. 2, 17. 18.

Mária nem azért lett kiválasztva az asszonyok közül, hogy hiba nélkül és tökéletes (szeplőtlen) lett volna.

Az evangélium inkább azt mutatja, hogy ő engedelmes volt és bűzött az Úrban, azért lett kiválasztva.

Az evangélium inkább azt mutatja, hogy engedelmissége és erős bizalma folytán oly magasztos kiváltságban részesült.

Midőn az Úr angyala kijelentette Máriának, hogy fiút fog szülni, az mondatik Máriáról: »Mária pedig mindezeket magában tartja vala és szívében forgatja vala.«

Afelett gondolkodott, amit nem tudott megérteni, s addig nem is nyugodott, amíg nem is értette meg azt, amire az Úr őtet tanítani óhajtott. Nem csak egyszer olvassuk, hogy: »Az ő anyja mindezeket elméjében tartja vala.« Luk. 2, 19. 51. Ezen kifejezésekből láthatjuk, hogy Mária gondol-

kodó természetű volt, s hajlandó a tanulásra. Ótöle lehetett azt is várni, hogy majd gyermekét alázatosan és gondosan fogja nevelni az isteni bölcsességgel s félelemben.

Hite igazi és mély volt. Midőn meg lett mondva, hogy Isten őt kiválasztotta Izrael leányai közül s hogy őáltala születessék a Messiás — nem emelkedett fel elméjében, sem nem állította méltányosságát, hanem engedelmesen alávetette magát az Úr akaratának. Azt mondá: »Ímhol vagyok az Úrnak szolgálóleánya; legyen nekem a te beszéded szerint.« Luk. 1, 38.

Íme egy tökéletes példája az engedmességnek és teljes hitnek. Éppen ezen nemeslelki tulajdonságoknál fogva az Úr előtt kedvet talált, és éppen azért képes volt minden isteni igazságot magának tulajdonítani, amely képessé tette nagy feladatának végzésére.

Azon szoros összeköttetésben a szentlélek között és Mária között, amely által Krisztus született, látjuk ezen módot, amely szerint az Úrnak minden gyermeke újjá születik.

»És felelvén az angyal, mondá neki: A szentlélek száll tereád, és a magasságban lakozó Istennek ereje árnyékoz meg téged, annakokáért az is, ami tőled születik, mivelhogy szent leszen, Isten fiának hivattatik.« Luk. 1, 35. Az embernek engedelmeskedni kell és hinnie kell — ez az álláspont, amit Mária fogadott el: »Legyen nekem a te beszéded szerint.« Ha így gondolkodik a megtérő lélek, akkor Isten az ő életében tud működni, s a következménye az lesz, hogy az Úr Jézus az ő testében is nyilvánkozik.

Nem tökéletességet követel az Úr az emberektől, oly kevésbbé mint Máriától is, hanem csak egyedül igazi hitet és teljes odaadást. Ez Krisztus igazságát hozza életünkbe, amely által az igazság adatik nekünk.

Máriánál az emberi természet alávetett az Isteni hatalomnak hit és engedmesség által, s így lehetségessé lett, hogy olyan születessék, aki, dacára annak, hogy testben élt, mégis ezen testet folyton a lélek uralma alá adta. Krisztus mindenekben úgy kísértetett mint mi, de bűn nélkül. Így eggyé lett az embe-

rekkel, de Istennel is eggyé maradt és így lehetségessé tette, hogy az emberek részesei lehetnek az isteni természetnek.

Isten akarata az,

hogy:

Újjá szülessünk. Ján. 3, 5, 7.

Megkeresztelkedjünk a bemeztés által.

Róm. 6, 3, 4; Ap. csel. 2, 38.

Szentlélekkel beteljük. Eféz. 5, 18.

Csendesek legyünk. 1 Thess. 4, 11.

Józanok legyünk. 1 Thess. 5, 8.

Hűek legyünk. Jel. 2, 10.

Vigvázók legyünk. Jel. 3, 2.

Egymáshoz kegyelmesek legyünk. Eféz.

4, 32.

Egymásnak nyomorúságában egyaránt bánkódók legyünk. 1 Pét. 3, 8.

Mindenkor készek legyünk megfelelni azoknak, kik számot akarnak renni reménységünkről. 1 Pét. 3, 15.

Szüntelen imádkozzunk. 1 Thess. 5, 17.

Kegyelmesek legyünk. 1 Pét. 3, 8.

Alázatosak legyünk. 1 Pét. 5, 5.

Szentek legyünk. 1 Pét. 1, 16.

Tökéletesek legyünk. Máté 5, 48.

Scott Sidney.

Bizonyságtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-tól.

Folytatás.

Az Isten jelleme Krisztusban kinyilatkoztatott.

»E világ fejedelme annyira elvakította a hitetlen emberek elméjét, hogy a Krisztus dicsőségének világosságát nem láthatják, amely az Isten jellemét vissza-tükrözi. A szentírás azonban figyelmeztet bennünket arra, hogy az Isten tudományát igyekezzünk megszerezni. Péter apostol azt mondja: »Kegyelem és békesség bővölködjék rajtatok, az Istennek és a mi Urunk Jézusnak esmérete által. Miképpen hogy az ő isteni ereje nekünk mindeneket ajándékozott, melyek az életre és az isteni szolgálatra valók, annak esmérete által, ki minket hívott a dicsőségre és a jóságos cselekedetre.«

Az Úr azt parancsolja nekünk: »Szentek legyetek, mert én is szent vagyok.« s egy nevezetes apostol azt mondja, hogy a megszenteltetés nélkül nem láthatja senki az Urat. A megszenteltetés annyit jelent, mint a mindenható Istennel összhangzásba jutni. A bűn által az Isten képmása az emberben annyira el lett rontva, hogy alig van még hasonlatosság. Az evangélium feladata, az elvesztett méltóságot ismét vissza szerezni, s ezen munkában kötelességünk és feladatunk, a mennyei teremttel egy értelemben munkálkodni. Hogyan és miképpen tudunk összhangzásba jutni? Miképpen lehetnénk őhozzá hasonlók; anélkül, hogy ő róla értelmet szerezünk? Épp azért eljött Krisztus a világra, hogy ezen értelmet hozza nekünk.

Azon korlátolt nézet, amelyet sokan igaznak tartanak Krisztus jelleméről és szolgálatáról, megakadályozott az isteni életben való előrehaladásukban. A keresztyéni élet miközöttünk igen hanyatlott. Közöttünk sok formáság és szájrallás létezik, azért buzgóságra és komolyabb tapasztalatokra van szükségünk. Mind-ezen számos kiadóhivatalunkkal, kórházunkkal, oktatóintézetünkkel s egyéb áldásos intézményekkel, amelyek rendelkezésünkre állanak, már sokkal több előrehaladást kellett volna tennünk, mint amennyit tettünk. Az igazi keresztyén kötelessége és feladata, Krisztust s az ő jellemét kinyilvánítani a világ előtt. Isten azért adja nekünk az ő világosságát, hogy azt másokkal közöljük. Tény azonban az, hogy a reánk bízott igazsághoz és világossághoz képest nem annyira használtuk fel a kínálkozó alkalmat arra, hogy az emberi szíveket elérjük, s így nem értük el azon eredményeket, amelyeket lehetett volna elérni. Az Úr elvárja, hogy azon igazság, amelyet ő mireánk bízott, több gyümölcsöt hozzon mint amennyit eddig hozott. De hogyha kedélyünk le van hangoltatva s gondolataink a körülöttünk való gonoszság és bűn által elragadtatnak, akkor miképpen tudjuk-e Krisztust a világnak hirdetni? Hogyan hathat-e akkor a mi példánk embertársaink életére? Szükségünk van arra, hogy a Krisztusban kinyilatkoztatott szeretetnek

nagyságát tapasztaljuk s érezzük. A szentírást figyelemmel és imával kell tanulmányoznunk; értelmünk kell hogy áthatva legyen a szentlélek által, folyton hitben és reménységben fel kell emelnünk szívünket Istenhez s pedig dicsérettel és énekléssel.

Krisztus érdemei által és az őbenne való hit által elnyerünk tökéletes keresztyéni jellemet. Folytonos és mindennapi munkálkodásunkról az apostol következőképpen szól: »Nézzén Jézusra, hitünk kezdőjére és végzőjére.« Hogyha azt megtesszük, akkor gondolataink tisztábbak, hitünk erősebb és reménységünk szilárdabb lesz, mert annyira el leszünk foglalva az ő szeretetével s nagy áldozásának mivoltával, a miérettünk hozott áldozatának nagyságával, hogy nem is lesz hajlandóságunk, kételyekről és a csüggedés gondolatairól beszélni. Isten szeretetének kinyilatkoztatása, kegyelme és jósága, a szentléleknek működése a szívek felvilágosításában és megújításában, a hit által oly szoros összeköttetésbe hoznak Krisztussal, hogy tiszta fogalmat alakíthatunk az ő jelleméről annyira, hogy képesek leszünk a Sátán minden csalásait felismerni és minden nehézség nélkül legyőzni. Midőn Jézusra nézünk, s az ő érdemeiben bízunk, akkor a világosság, békesség s a szentlélek örömét elnyerjük. S ezen nagy munkára tekintve, amelyet Krisztus érettünk végezett, mi is kiáltunk az apostol szavaival: »Íme mily nagy szeretetet mutatott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztessünk.«

(Folytatás következik.)

— Az otthon az atya királysága, birodalma, a gyermekek paradicsoma, az anya világa. Sok ezer örömmek színhelye, melynek nem adnak semmi nevet. Még a legnehezebb munka sem fárasztó annak körében, ha a szeretet és békeség lelke áthatja.

*

— Az élet nagy törvényének megfelelő a szeretet szent és édes törvénye. Semmit sem szeretui annyi, mint hálottak lenni.

Tanulmányok Isten örök szövetségéről.

11. lecke. — 1908. március 14-ére.

A szövetség megerősítése.

Kérdések.

Istentől a Krisztusban erősítettett meg.

1. Kiben lett az új, az Ábrahámval kötött szövetség megerősítve? Gal. 3, 17.

2. Mely két személy lett ezen szövetség megerősítésében egyesítve? Ugyanott.

3. Milyen ajánlatot tett a Fiú? Zsid. 9, 14; Eféz. 5, 2.

4. Elfogadta az Atya ezt a helyettesítést? 2 Kor. 5, 21; Ésaías 53, 10.

5. Mi volt az Atya szándéka ezen helyettesítés megengedésével? Kol. 1, 19. 20. Lásd az 1. megjegyzést.

A bűnös javára erősítettett meg.

6. Milyen szavakkal lett ezen szövetség Ábrahám elébe adva? 1 Móz. 12, 2; 17, 7. 8.

7. Mi által ajándékozta Isten Ábrahámnak az örökséget? Gal. 3, 18.

8. Mi által fogadta el Ábrahám ezen szövetséget? Gal. 3, 6; Róm. 4, 20-22.

9. Mi által bizonyította be Ábrahám az ő hitét? Jak. 2, 21. 22. Hogyan erősítette meg az Isten az ígéreteket, hogy azok annál erősebb vigasztalásunkra szolgáljanak? Zsid. 6, 13-18.

10. Mi által fogadhatja el vagy ragadhatja meg minden bűnös az ígéretnek ezen szövetségét? Gal. 3, 9. 14; Róm. 4, 16. 22-25. Lásd a 2. megjegyzést.

11. Mit kívánt Isten Ábrahámától a szövetség megújításánál? 1 Móz. 17, 1 (utolsó rész).

12. Mit mondott neki, hol van az erőnek az a forrása, mely őt erre képessé teszi? 1 Móz. 17, 1 (első rész).

13. Amint láttuk, a törvénynek az új szövetség alatt a szívünkbe írva kell lennie, hogy bennünket engedelmességre vezessen. Megtörtént ez Ábrahámnál is? 1 Móz. 26, 5.

14. Beszél a szentírás arról, hogy ez az örök szövetség még mások javára is meg fog erősítettetni? Dán. 9, 27.

15. Mivé lesznek mindazok, akik Krisztust hitben elfogadják? Gal. 3, 29.

16. Mit fognak Ábrahám gyermekei tenni? Ján. 8, 39.

Megjegyzések.

1. Ezen szentírási helyekből világosan látható, hogy Krisztus az Atya akaratával egyhangzóan ajánlotta fel magát helyettesül az emberért, hogy Isten az ő áldozatát elfogadta és így az új vagy megújított szövetség Istentől a Krisztusban az ígéret által erősítettett meg. — Ezáltal Krisztus adja az embereknek azt az igazságosságot, amelyet ők maguktól soha meg sem találtak volna és ő magára vette azt a büntetést, amelyet az emberek a bűn által saját fejükre hoztak.

2. Ezekből a szentírási helyekből láthatjuk, hogy az új vagy megújított szövetség Isten és Ábrahám között Krisztusban erősítettett meg és pedig egyfelől Isten ígérete, másfelől Ábrahám hite által. Ugyanezen a módon lesz és lett megerősítve minden bűnös részére — az teljesen egyre meg, az illető akár Krisztus Urunk keresztfeszítése előtt vagy után élt.

12. lecke. — 1908. március hó 21-ére.

A szövetség megerősítése.

Bevető megjegyzés.

Eddig azt találtuk, hogy a szövetséget Isten a Krisztusban erősítette meg, — és hogy a Fiú tökéletes engedelmességet tanúsított és az ember büntetését magára vette. Ha ez megtörtént, akkor a szövetségnek meg kell erősítve lenni első sorban az Atya és a Fiú között és másodszorban az Atya és minden egyes személy között, aki a Krisztus Jézusban találta meg.

Kérdések.

1. Bűn nélküli életet élt-e Krisztus, midőn a testben volt? 1 Péter 2, 22; Zsid. 4, 15.

2. Mit szenvedett az ember helyett? Gal. 3, 13. 14; 4, 4. 5.

3. Milyen hódolatot utasított vissza mindjárt az ő feltámadása után? Miért? Ján. 20, 17.

4. Milyen célból ment fel az Atyához? Lásd az 1. megjegyzést.

5. Mit hozott Isten elé? Zsid. 9, 14.

6. Mi célja volt ennek? Lásd az 1. megjegyzést.

7. Micsoda esemény mutatja, hogy az Atya az ő áldozatát elfogadta, miután újból visszajött erre a földre? Máté 28, 9.

A szövetség minden egyes bűnös javára erősített meg.

8. Hogy kell annak járnia, aki azt mondja, hogy Krisztusban van? 1 Ján. 2, 6.

9. Hogyan járhatunk úgy, amint ő járt? 1 Ján. 5, 4.

10. Mi történik a mi szívünkben, ha mi a Krisztusban járunk és a világot meggyőzzük? Zsid. 10, 16. 17.

11. Milyen eseménnyel összeköttetésben fog a bűn végső eltörlése bekövetkezni? Ap. csel. 3, 19. 20.

12. Miáltal lesznek a bűnök eltörölve? Zsid. 9, 22. 23.

13. Mi történik a bűnök ezen eltörlésénél? Milyen lesz azoknak az embereknek az állapota, akikért ez megtörténik? Lásd a 2. megjegyzést.

14. Mi szűnik meg akkor? Miért? Zsid. 8, 11.

15. Milyen lesz azután az így megerősített viszony? Zsid. 8, 10 (utolsó rész); Jel. 21, 7.

Megjegyzések.

1. Jézus vonakodott népének hódolatát elfogadni addig, míg meg nem bizonyosodott arról, hogy az Atya az ő áldozatát elfogadta és míg magától az Istentől meg nem tudta, — hogy az ő elégtétele a világ bűneiért elegendő és hogy az övéi az ő vére által az örök életet megnyerték. Jézus feltámadása után közvetlenül a mennybe ment fel, az Isten trónja elé állt és megmutatta szégyenének és a kegyetlenségnek bélyegeit homlokán, kezén és lábain. Mindazonáltal vonakodott a dicsőség koronáját és a királyi ruhákat elfogadni és az angyalok imádságát is éppúgy visszautasította mint Máriaét mindaddig, míg az Atya neki ki nem jelentette, hogy áldozatát elfogadta.

Egyidejűleg egy kérést is intézett választottai érdekében a földön és tisztán óhajtott látni azt a viszonyt, amelyben az ő megváltottai a jövőben a mennyhez és az Atyához állani fognak. Gyülekezetének előbb igazolva és elfogadva kellett lennie, mielőtt ő a mennyi hódolatot elfogadhatta. Kijelentette, hogy azt akarja, hogy ahol ő lesz, az ő gyülekezete is ott legyen és azon esetben, ha ő a dicsőségben részesül, az ő népe is részesüljön benne. Azok, akik a földön vele szenvedtek,

vele is uralkodjanak az ő országában. Krisztus a legsürgetőbb és leghatározottabb módon közbenjárt az ő gyülekezetéért, amennyiben saját érdekeit az övével azonosította és oly szeretettel és állhatatossággal, mely erősebb volt a halálnál, igyekezett őket az ő általa megszerzett jogokban és tiszteletben megvédelmezni.

Isten válaszát erre a kérelemre ezekben a szavakban találjuk: »És imádják őtet az Istenek valamennyi angyalai.« Minden mennyei vezér engedelmeskedett ennek a királyi parancsnak. Méltó, méltó a Bárány, aki megöletett és aki újból mint győzelmes él! ettől a kiáltástól visszhangzott az egész menny. Az angyaloknak megszámlálhatatlan seregei borultak le a Megváltó lábai elé. Jézus kérélmre teljesítve lett; a gyülekezet ott állt megigazítva ő általa, mint helyettese és feje által. Az Atya megerősítette szövetségét a Fiúval és megerősítődött a bűnhánó és engedelmes emberekkel, hogy őket újból az isteni kegyelemnek részesévé tegye Krisztus szolgálata által. A Megváltó véghezvitte, hogy egy ember drágább legyen a finom aranyból és értékesebb az ophirkőnél. A teljes hatalom az égben és földön most tehát az ég fejedelmének adatott és ő még sem felejtette ott egy pillanatra sem az ő szegény tanítványait egy bűnös világban, hanem készülődött vissza hozzájuk, hogy hatalmát és dicsőségét velük megossza. Ilyen módon kötötte össze a Megváltó saját önfeláldozása által a földet az éggel és a halandó embert a végzetlen Istennel.

2. Ha valakinek a neve az ítéletben előjön és a bűnök ezáltal eltöröltetnek, ily módon az Isten és a bűnös közötti szakadásnak utolsó nyoma is elenyészik. Ezen cselekmény által lesz az új szövetség Isten és az egyes emberek között megerősítve. A szövetségi viszony, amelyet a bűn megszakított, ezáltal teljesen helyre áll és a megváltottak úgy fognak Isten előtt állani, mintha sohasem vétkeztek volna.

13. lecke. — 1908. március hó 28-ára.

Az új szövetség és az ő országa.

Kérdések.

1. Mi volt az ember birtokában vagy hatalmában, mielőtt az Isten szövetségét a bűnével megrontotta? 1 Móz. 1, 26 28. 31.

2. Mi érte az egész földet az ember bűne következtében? 1 Móz. 3, 17. 18.

3. Mire irányítja Isten a mi figyelmünket? Jel. 21, 5.

4. Mi fog akkor elmulni? Jel. 21, 4; 22, 3.

5. Mit mond az írás a diadalmasról? Jel. 21, 7.

6. Mi van ebben belefoglalva? Jel. 21, 1.

7. Kinek ígérte Isten az egész földet? Róm. 4, 13.

8. Miért kívánt Ábrahám egykor jelt? 1 Móz. 15, 7. 8.

9. Micsoda jelt adott Isten Ábrahám kívánságára? 1 Móz. 15, 9. 10. 17. Lásd az 1. megjegyzést.

10. Kellett-e Ábrahám magvának egy oly tapasztalaton keresztülmennie és kapott-e oly ígéretek, amelyekben Ábrahámnak nem volt része? 1 Móz. 15, 13-16.

11. Melyik magra vonatkozott ez? Ez a természetes magra vonatkozott és azokra a tapasztalatokra, amelyeken ennek Egyiptomban keresztül kellett mennie.

12. Csinált Isten Ábrahámmal szövetséget erre a magra nézve is? 1 Móz. 15, 18-21.

13. Beteljesedett ez? Ha igen, mikor? Neh. 9, 7. 8. Lásd a 2. megjegyzést.

14. Nevezz meg az új föld dicsőségéből egyes dolgokat? Jel. 21. rész.

15. Melyik szövetség alatt fogunk a megújított földön élni? — A megújított szövetség alatt.

16. Mi volt a teremtés jegye az Isten szövetsége alatt mindjárt kezdetben? 1 Móz. 2, 1-3; 2 Móz. 20, 8-11.

17. Mi lesz az újjá-teremtés jegye a megújított szövetség alatt, miután mindenek újból helyreállítva lesznek? Ésaiás 66, 22. 23.

Megjegyzések.

1. Ábrahám jelt kívánt, amelyből megtudhatta, hogy a földet örökölni fogja. Isten ekkor meghagyta neki, hogy egy áldozatot készítsen, amit ő meg is tett. Azután az áldozati állatokat kétfelé vágta és a részeket egymástól elkülönítette. Ennek megtörténte után kapta a jelet egy »füstölő kemence« és »tüzes világosság« alakjában, mely »átmegyen vala az elvagdalt tagok között«. Ezek voltak az isteni jelenlétnak jelképei, melyek az Ábrahámmal kötött szövetséget megerősítették. Ez a két jelkép Isten erejének két megnyilatkozását állítja elénk az ígéretek beteljesítésében az új vagy az úgynevezett Ábrahám-féle szövetségben. A »tüzes világosság« a szentlélek működését jelképezte a bűn elhagyásában, az emberi szív megtisztításában és megnemesítésében és így az igaz magnak, az ígéretek örökösének fejlesztésében. A »füstölő kemence« pedig Isten erejét jelképezi a bűn és a bűnösök megsemmisítésében, a föld megtisztítását és annak elkészítését a »mag« számára.

Nemsokára ezután Isten Ábrahámnak egy gyakorlati magyarázatot is adott ezen jelről, amennyiben tudniillik ő szentitanuja lett Sodoma elpusztításának és látta, hogy felmenc annak a tartománynak füstje mint a kemence füstje, amely pusztulás minden időre nézve mint az istentelenek megsemmisítésének jelképe áll a világ előtt. Figyelemre méltó mégis, hogy az igazak a pusztulás előtt megmentettek és a városból kivezettettek.

2. Ugyanazon a napon, amelyen Isten Ábrahámmal szövetséget kötött az egész föld birtására nézve, — egy más szövetséget is kötött vele, amely szerint az ő magja Kanaán földjét is fogja bírni és ez betűszerint be is teljesedett Dávid és Salamon uralkodása alatt, amikor Izrael országa az 1 Móz. 15, 18-21. verseiben adott leírásnak teljesen megfelelt és »Egyiptomnak folyóvizétől fogva, mind ama nagy Eufrates folyóvizéig« terjedt. A természet szerinti mag tapasztalatai azonban csupán tökéletlen példázata (tökéletlen a természet szerinti mag bűnei miatt) lett az egész föld jövő birtoklásának a lélek szerint született mag által. Így Izrael fia Kanaán földét, nem a Sinai hegyénél velük kötött szövetség alapján vették birtokba, amint azt némelyek felteszik, hanem az Ábrahámmal kötött szövetségnek a természet szerinti magra vonatkozó intézkedései folytán. Ezt be is teljesítette Isten, amennyiben valamennyi országot birtokukba adta, amelyeket megígért nekik és őket minden más népektől elkülönítette és az ő bűneik dacára mindaddig fenn is tartotta őket, míg a megígért mag eljött. Ekkor megszűnt ez a külön időszak és a zsidók nem maradtak tovább az Istennek elkülönített kiválasztott népe és ekkor megszűntek mindazok az árnyékok, előképek, jelképek, előírások és ceremóniák is, amelyek bármiféle formában Krisztus első eljövételére vonatkoztak.

A missió köréből.

Missiói munka Indiában.

India egy nagy háromszögű terület, mely Közép-Ázsiától dél felé a tengerig terjed. Éjszaki határát a Himalaya hegylánc képezi, nyugati szélét az Arabiai tenger, a keletit pedig a Bengál öböl mossa.

Jóllehet egész hosszában a természetes határok — a hegység és a tenger — védik, az éjszakkéleti és éjszaknyugati határon két nyílt átjárása van, melyek által a többi Ázsiával összeköttetésben áll, még pedig éjszakkéleten Birma buddhista királysággal és éjszaknyugaton Afghanistan és Baluchistan mohamedán államokkal. E két átjáráson

két egymástól egész különböző jellegű néptömeg áramlott be Indiába. India az egyenlítő legforróbb éghajlatától messze a mérsékelt éghajlatig terjed. Fővárosa Kalkutta, mely a keleti hosszúság 88. foka alatt fekszik, úgy hogy ha ott hat órákor este a nap lenyugszik, Angolországban éppen akkor múlt el a dél.

Indiának térfogata majdnem egy és fél millió angol négyzetmérföld s lakosainak száma körülbelül 300 millió.

Ez igazán egy nagy missió-terület

szegény asszonyhoz lettünk hivatva, aki hagymázlázban, egy Indiában közönséges betegségben, feküdt. Ő már hosszabb ideig volt beteg, mikor minket odahívtak és mi nagyon komoly állapotban találtuk.

Az indiai bennszülöttek a lázbetegeknek csak keveset adnak enni és inni is nagyon keveset vagy egyáltalában semmit; ők jónak tartják, a beteget egy kis sötét kamrába bezárni, melynek nincsen ablaka s ennekfolytán nem is lehet

Ökrös taliga Indiában.

és ott a missionáriusok talán épp oly nagy számmal képviselik minden felekezetet mint akármely más missió-területen, de azért van még elég hely többnek is!

Ezen cikkben egy tizedrészét sem írhatom le azon sok érdekes dolgoknak, melyeket itt átélünk, de egy esetet el akarok beszélni, mely egy kis képletet ad azokról.

Az orvosi missionáriusoknak itt kétségen kívül a legnagyobb munkaterületük van és ők azért a legérdekesebb dolgokat tapasztalhatják. Egyszer egy

szellőztetni. Gyakran még tüzet is raknak az ágya alá. Ezen beteg asszony is egy ilyen füsttel telt szobában volt, melyben egy egészséges ember alig tudott maradni, még kevésbbé egy lázbeteges.

Általában nagyon nehéz, a friss levegő és tiszta víz szükségességét velük megértetni. (Az utóbbi reájuk nézve egy jótett, mert a legtöbb falusi ember csak a mezőjükön levő természetes víztartók-ból használja a vizet, melyekben a bivalyok és az emberek is naponta fürödnek.) Az orvos ilyen esetben orvosi célokra való vizet rendel.

Nagyon kell vigyázni, hogy a családot meg ne sértsük, és ez néha egy igen nehéz feladat. A beteget a penészes szobából ki kell hozatni! Rehdessen

a beteg már sokkal jobban érzi magát. Azután jön az étrend kérdése, és ez valóban nem valami csekély dolog. Az indiaiaknak osztály-rendszabályai szerint

Utcai képlet Kalkuttából.

panaszolunk, hogy nagyon sötét van s hogy a füst szemünknek fáj, és kérjük őket, hogy hozzák ki a beteget, mert csak úgy tudjuk őt jól megvizsgálni.

nem szabad az európaiaktól ételt elfogadni, és ők olyan szegények, hogy nem tudják a szükséges eledelet venni. Ilyen esetben a missionárius gyógyszerrel —

Cipőfoltozás és lisztkesztés Kalkuttában.

Ha ez megtörtént, akkor tovább kezeljük a beteget szükség szerint. A tüzet ki kell vinni a szobából, s azon vizet melegíteni nekünk. Úgy a füst is eltűnik és

nagy adag gyümölcslével, égetett tejjel stb. — fölváltva eteti a beteget.

Egy a mi missionáriusnőink közül aszalt gyümölcsöt kapott Kaliforniában

elő rokonaitól, s abból nekünk egy jó részt adott. Azáltal képesek lettünk betegünknek gyógyszerzsinű levelet adni, s miután még egy kis citromlevet tettünk hozzá, olyan íze volt, mint jó gyógyszernek. A tej, mely poralakban van, meg lett mérve és elrendelve, hogy azt forró vízben adják a betegnek. Mi arról gondoskodtunk, hogy minden a rendes időben és helyes módon megtörténjék. A beteg felépült és egész »kövér« lett, mint ők mondani szoktak. Az egész faluban nagy öröm volt s azt mondták, hogy mi »a halottat feltámasztottuk«. Majdnem készek voltak, a földre borulni és az »orvosnőt« imádni, akit nagyon megszerettek. Következménye az volt, hogy túl lett terhelve munkával.

Ha valakinek k. olvasóink közül barátja van Indiában és segítségül akar neki lenni munkájában, az nem tehet jobbat, mint neki jó aszalt gyümölcsöt küldeni, mert az Indiában nagy nehezen kapható és a legtöbb missionárusnak igen drága.

Itt százanként fordulnak elő ilyen esetek. A munka valóban igen sok és a munkás kevés. Nekünk szükségünk van imáitokra, szentelt férfiakra, asszonyokra és pénzre, hogy azt a munkát bevégezhessek, mely oly dicsón lett megkezdve az első hű missionárusok által. Ők Indiának millióiból sokat nyerték meg az igazság részére.

»Imádkozzatok« és »menjetek«. Az Úr segítsen nekünk, hogy mindenki az ő részét tegye hozzá!

Knight Anna.

Missió-munkásaink 1907-ben.

Az 1907. év folyamán hatvanhét-hetnap-avdентista missionárus küldetett ki a világ különböző részeibe. Tíz közülök a nyugat-indiai szigetekre, nyolc Afrika különböző részeibe, három Görögországba, négy Közép-Amerikába, tizenegy a Csendes óceán szigeteire s mások Egyiptomba, Indiába, Japánba, Koreába, Singaporéba, Palesztinába s Oroszország ázsiai területeire mentek. Nehány évvel ezelőtt csak egy földrészről, t. i. Amerikából tudtunk missionárusokat küldeni, most azonban Európa és más földrészek-

ről is mennek missió-munkások. Így a második adventi mozgalom terjed mindenütt az egész világon. Míg az időjelei Krisztus Urunk közeli eljövetelet hirdetik, addig férfiak és nők készséggel áldozzák egész életüket a jelenvaló igazság terjesztésére, mert »az Isten országáról szóló evangélium hirdettetik bizonygól az egész világban s azután eljő a vég«.

Családi kör.

A missionárusok és a kalózhajókapitány.

(Vége.)

Évek teltek el azóta. A világ megint békében élt, de a két missionárus feleségeivel mindig ünnepelték csodálatos megmentésüknek napját mint egy különös kegynapot.

Midőn egyszer éppen ezen alkalommal összejöttek, egy úr jelentkezett náluk, aki velük akart megismerkedni. A következő pillanatban egy nagy, derék ember lépett be a szobába. Nem ismerte őt senki; de dacára a barna, élesen rajzolt arcának, arcvonásaiban mégis azt az utánozhatatlan kedvességet lehetett látni, amiben egy az Úrban pihenő lélek békessége visszatükröződik.

Kérdezték tőle, hogy kihez volna szerencsájük. Ő azt válaszolta: »Bocsássanak meg elébb, hogy egy kérdést intézzek önökhöz. Önök jöttek el most öt éve a 'Britannia' angol vitorlás hajóval?«

Midőn ezt a kérdést igenelték, így folytatá beszédét: »Nem lett-e az ön hajója egy kalóz által megtámadva?«

»Igenis; de miért kérdez ön?«

»Mert én vagyok az a kalóz-kapitány, aki önöket akkor megtámadta. Az ön hajójának csodálatos megmentése engem is az ördög rabláncából szabadított ki.«

A bámulat és csodálás hangja hallatszott mind a jelenlevők szájából és kérdően nézték az idegent, aki látszólag meg volt indulva. Senki sem tudott egy szót sem szólani, amit hallottak, nagyon meglepte őket. Végre az idegen egy székre ült és újra elkezdte:

»Önöknek van okuk az én beszéde-

men csodálkozni. Én gonosz ember voltam és Isten nélkül egy feslett életet éltem. De Isten kegyelme elragadott, és amint mondtam, éppen a találkozást az ön hajójával arra használta fel, hogy az én bűnös útamról elterítsen és az élet útjára vezéreljen. Ez ekképen történt:

»Kevély bátorsággal néztem a kis hajóra mint jó és biztos zsákmányra. Már hányattam a csáklýákat, de egyszerre az ön hajója olyat mozdult, hogy az én embereim a csáklýákkal a tengerbe estek. Én más embereket állítottam fel, de minden kísérlet, a hajót csáklýázni, hasztalan volt. Erre a hajót el akartam sülyeszteni, de most az a hallatlan dolog történt, hogy a lövések mind vagy nagyon magasra vagy nagyon mélyre mentek, és midőn a füst a hirtelen támadt szélvész által eloszlott, az ön hajóját nagy távolságban láttuk iszonyu gyorsasággal délnek menni. Midőn jobban odanéztam, annyi vitorlát láttam a hajón, hogy alig tudtam őket megszámolni. Igen, úgy tetszett nekem, mintha egy angyalsereg repült volna a hajó előtt, míg az én büszke hadi hajómat gonosz szellemek vettek körül, kik a kormánylapátba kapaszkodtak és az árbocokon felmásztak. Erre parancsoltam, hogy nyugatfelé kormányozzanak és nem sokára a 'Britannia' eltűnt a szemeink előtt.

»Néma bámulat fogott el engemet és az egész legénységet. Nyilvánvaló volt, hogy egy felsőbb hatalom elvonta a hajót az én hatalmamból. Nem tudtam megérteni, hogyan történhetett ez, s azért nagyon nyugtalan lettem. Legnagyobb kíváncsisággal tudakozódtam Szt. Tamáson, hogy kik voltak a 'Britannia'. A kapitány szószerinti válasza ez volt: »A szt. tamási barát-gyülekezet missionárusai, kiknek imája a hajót a 'Vörös Jakobinus' megtámadása alól megmentette.«

Ez a jelentés csodálatos erővel hatott reám. A missionárusok a világosság Urának szolgálatában álltak, és én a sötétség fejedelmének szolgálatában! Az világos volt előtttem. Azon perctől kezdve igyekeztem, azon emberekkel megismerkedni. Nem volt nyugtom, se éjjel, se

nappal. Végre eladtam a hajómat Szt. Domingón és elmentem Éjszak-Amerikába. Newyorkban bementem egy kápolnába, amelyet nekem nagyon ajánlottak. Ott egy prédikációt hallottam e szavak fölött: »Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket.« Ez a prédikáció hatalmas benyomást gyakorolt énreám. Az én egész bűnös életemet feltárta előttem, de egyszersmind azon kedves utasítást is adta, hogy ne csüggedjek el, hanem az egész bűnöm-mel egyenest a bűnösök barátjához menjek. Az istenitisztelet után meglátogattam a prédikátort és kinyilatkoztattam neki az én lelki állapotomat. Ő nagyon szívesen ismételte nekem mindazt, amit beszédjében mondott és azt tanácsolta nekem, hogy addig imádkozzak a megfeszített Jézus Urunkhoz, míg békességet találok. Azt egész szívből megistettem. Addig könyörögtem, míg Megváltóm keresztfája alatt megbocsátást nyertem. Azután megint elmentem a prédikátorhoz és nagyon örvendtem, midőn megtudtam, hogy ő a barát-gyülekezet prédikátora. Én mindig jobban szerettem őt és az övét, és a Megváltó kegyelme és könyörületessége által a kalózkapitányból Istennek egy fia lett, aki minden nap dicséri az Urat azért, hogy megmentette őt úgy mint a tűzből kiragadott üszögöt. A legnagyobb kívánságom azóta az volt, hogy e megtérést magam elmondhassam nektek és hogy veletek együtt hálát mondhassak az Úrnak, aki oly hatalmas dolgokat cselekedett velem. Sokáig nem tudtam ezt a nagy utat Szt. Tamásra megtenni, de most itt vagyok és forró óhajtsámmal beteljesült.«

Hogy milyen ünnepélyességet nyert az az emléknep ezen elbeszélés által, inkább érezni lehet mint leírni. Ugyanaz az ember, aki öt évvel ezelőtt a missionárusokkal szemben még a Sátán országának szolgált, most mellettük térdelt és hálát mondott az új Urának az ő csodálatos szeretetéért és jóságáért.

— Sokat cselekszik, aki valamit jól cselekszik.

Az utolsó alkalom.

„A bor csúfolóvá téssen és a részegítő ital háborgóvá, és valaki abban gyönyörködik, nem leszen bölcs!” Ezen szavak, habár igen régen lettek leírva, még ma is épp olyan igazak, mint akkor.»

»De én nem vagyok iszákos. Csak alkalmilag iszok egy poharat.»

Az első, aki itt beszélt, egy fiatal egészséges kinézésű nő volt, kedves, komoly arccal; a második, G. úr, egy körülbelül 28 éves férfiú. Ő nagy és nemes termetű ember volt, aki erősnek látszott, de reszkető keze gyengeséget árult el, midőn egy széket barátnéja mellé helyezett. Ők régi barátok és iskolatársak voltak. A fiatal nő, akit elnevezünk L. kisasszonynak, csak nemrég tért vissza szülővárosába több évi távollét után. A sok változás közül, melyet az idő véghez vitt, egy sem volt oly feltűnő, mint az barátja életében.

Gyermekkorukban együtt látogatták a vasárnapi iskolát is. A leány korán szentelte az ő életét az Úrnak és azóta már sokat élvezett Isten jóságából és könyörületességéből. Az ifjú pedig elfordult a vasárnapi iskola befolyásától, s a társadalmi élet és rossz társaság elvonták őt Istentől. Az ő életének lapjai az utolsó években szomorúan lettek beszenyezve.

A társalkodás tovább folytatódott.

»Te azt mondod, hogy csak alkalmilag iszasz egy poharat, de megfontoltad-e már, hogy egy iszákos sem született azzá? E halálos szokás évről-évre erősebb lesz, míg végre az embernek akaratát kormányozza, az önuralmát gyengíti, a testét és életét elrontja és örök halált hoz. Ki kíván olyan véget? Igaz, amint mondod, hogy az úgynevezett 'legjobb körökben' is száz meg száz férfiú és nő lesz megcsalva és végre elrontva a mértékletes ivás s a társas pohár által.

»Te megjegyezted, hogy ha azon embernek, aki dohányzik, nincsen helye a mennyországban, akkor csak kevesek lesznek ott. Nem mondja meg nekünk

a biblia, hogy 'szoros kapu és keskeny út, amely viszen az életre, és kevesen vagynak azok, akik azt megtalálják'? Ha a mennyország nem ér mindent, akkor nem ér semmit. Te még emlékszel e szavakra: 'Ha valaki az Isten templomát megszeplősíti, elveszti azt az Isten'. Nem szeplősíti meg a dohány a templomot?

»Nem tudod, hogy szivaraid megfosztják tested erőtől és kitartástól és az arra költött pénzért beteg szívet és megrövidített életet nyersz. De, barátom, míg nem adod oda magad egészen a Megváltódnak, míg a te akaratodat nem rendeled alá neki, addig nem is remélhetsz, hogy ezen rossz szokásoktól megszabadulhatsz, melyek oly erősen megkötöztek. Jézus egyedül adhat kegyelmet a győzelemre. Miért nem adod oda legjobb éveidet annak, aki életét térted adta?

»Ne mondd, hogy ő úgy sem menthet meg, mert 'meg is tarthatja mindenestől fogva azokat, akik őáltala járulnak Istenhez', és azt mondja: 'aki énhozzam jó, semmiképpen nem vetem ki'. 'Hogyha valaki vétkezendik, vagyonszósólónak az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus'. 'Ha megvalljuk a mi bűneinket, hív és igaz az Isten, hogy megbocsássa nekünk a mi bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól'. Ez neked is szól, barátom.

»Gondnélküli ifjúságunknak ideje elmúlt és most a legszebb korban vagyunk, amelyben el kell határoznunk magunkat, hogy melyik úton akarunk haladni, az élethez vezető úton vagy azon, mely az örök kárhozatra visz. Mi vagy az Istennek szolgálhatunk, vagy a Sátánnak. Nem sántálhatunk kétfelé. Miért ne adjunk tehát ma szívünket a Megváltónak? Úgy sem élünk sokáig e földön, miért ne használjuk fel e rövid időt azért, aki érettünk e földre jött?»

Még rövid ideig csendesén egymás mellett ültek a szép virágokkal befönt verandán. Egyszerre a szomszédházból a következő szép ének hallatszott zongorakisérettel:

»Amint vagyok, csak úgy jövök,
Nem az erőm, de az erőd,
A véred mossa le a bűnt,
Isten báránya, im jövök!»

Ők végig hallgatták az éneket, mire G. úr felkelt és el akart menni. Könnyes szemmel odanyújtotta kezét L. kisaszonynak azt mondván: »Köszönöm szép szavaidat, s hogy úgy gondoskodsz lelki üdvösségemről. Én meg fogom azt gondolni és az Isten segíteni fog nekem. Imádkozzál érettem. Isten veled!«

Azon este nagy vasuti szerencsétlenség történt — éppen azon a vonaton, amellyel G. úr elutazott — és ő elvesztette az életét.

Ki mondhatja meg, hogy csak 'majdnem rábeszéltek' őt mint Agrippát, vagy nyert-e megbocsátást azon rövid időben s elérte-e őta halál Istennel való békességben?

A dohányzás káros hatása az agyra.

Egy régi dohányzó vallomása.

A dohány éppoly károsan hat az agyra, mint az opium. Kezdetben a dohány élvezete kellemes, ami feltétlenül jó hangulatba hozza a dohányzót. Azonban nem ezt az átmeneti kellemes érzést kell tekintetbe venni, hanem a maradandó káros következményt. Saját tapasztalatomból mondhatom, hogy a dohányzás határozottan egészségtelen és káros. Igaz, eleinte abban a véleményben voltam, mintha egy-két pipa dohány élvezete megerősítenémre szolgálna, de azt is tapasztaltam, hogy midőn hatása elmúlt, sokkal gyengébbnek éreztem magam, mint mikor egyáltalában nem használtam. Így meggyőződtem arról, hogy általában káros. Aki dohányzik, aránylag kevesebb munkát végez, mint az, aki nem dohányzik. Határozottan nyilatkozom, mert tapasztalathból tudom, hogy úgy van.

Nagyon téves azon nézet, hogy aki dohányzik, több szellemi munkát képes végezni. Már az is bizonyítja káros voltát a dohányzásnak, hogy anélkül, aki megszokta, nem is képes dolgozni. Ha az ilyenekhez egy nehéz kérdést intézünk s a dohányzástól egyúttal eltiltjuk, gondolataik összezavarodnak s nem képesek a kérdést megoldani. Elméjük éppoly homályos, mint a füst, mit oly gyönyörűséggel eresztgetnek. Kétségbe esve teszik le a tollat s csak úgy

képesek a munkát folytatni, ha ismerágyujtnak, hogy agyukat felizgassák gondolkodásra. Addig dohányoznak, míg a mérges nikotin hatása bekövetkezik s aztán ők is végzik munkájukat. Ez nem képzelődés, hanem szomorú tény, és mi a következménye? Az, hogy az agy elgyengül, az emlékezőtehetség felmondja a szolgálatot s annyira idegessé teszi az embert, hogy a legcsekélyebb kellemetlenség végtelenül felizgatja.

Megdöbbenve láttam, hogy a sok orvos jóslata beteljesült, hogy dacára a figygel meztetésnek tovább folytatták a dohányzást. Alapos megfigyelés után tapasztaltam, hogy a szenvedélyes dohányzó idő előtt megvénült és elgyengült. Viszont némelyek idegesekké lesznek, mások agylágyulásba esnek s így a tébolydába jutnak, honnan többé ki nem kerülhetnek. Éppen ennek esett áldozatul több világhírű keresztyén lelkész. Már sok agyat és idegrendszert pusztított el a dohány. Magam is csaknem áldozatul estem ezen téves felfogásnak, hogy ha dohányzok, képes leszek, több szellemi munkát végezni. De hála Istennek, lassan és biztosan azon meggyőződésre jutottam, hogy a dohányzás által elmém és idegeim elgyengítem s meggyőződésem erőt adott arra, hogy ezen káros szenvedélytől megszabaduljak.

— Egy volt angol börtönfelügyelő kimutatása szerint a férfi-bűnösök száma sokkal nagyobb, mint a nőké. Franciaországban negy férfi-gonosztevő esik egy büntetett nőre s az Egyesült Államokban tizenkét férfi egy nőre. S a többi állam hasonló statisztikája is igazolja, hogy a bűnre való hajlandóság nagyobb a férfiban, mint a nőben. Amit különben az életviszonyok és egyéb körülményeket tekintve, eléggé természetesnek is találhatunk. De különös, hogy Angliában megfordítva áll a dolog, ott meg éppen a nők adnak több gondot a büntető igazságszolgáltatásnak. S ami még különösebb, éppen a súlyosabb bűneseteknél. Ezen szembeeső különbség onnan eredhet, hogy Angliában igen nagy mértékben élvezik a szeszes italt a nők, úgy, hogy sokkal több az iszákos nő, mint férfi.

Különfélék.

— *Jobb mint a civilizáció.* Mielőtt a spanyolok 1620-ban a Ladrone szigetet felfedezték, azt hitték az ottani lakók, hogy ők az egyedüli létező nép az egész világon s mindazt nélkülözték, amit az úgynevezett civilizált emberek ismernek. Állatok nem voltak a szigeten, kivéve egynehány madárfajt amelyeket természetesen nem bántottak. Nem láttak még soha tüzet s nem is ismerték annak hatását sem. Gyümölcsből, diókból és zöldségből éltek. Szép, erős és fürgé testűek voltak és könnyen tudtak 250 kilós terhet vállukon hordani. Betegség náluk ismeretlen dolog volt, és rendesen magas életkort értek el, úgy hogy igen sokan közülök éltek 100 évet.

— *A legnagyobb világvárosok lakosságának száma a következő:* London 4 872 710, New York 3 437 000, Páris 2 714 000, Berlin 2 041 000, Tokio 1 819 000, Chicago 1 699 000, Bécs 1 679 000, Philadelphia 1 294 000, Szt. Pétervár 1 265 000, Moszkva 1 039 000, Buenos Aires 1 026 000.

— *A babyloniai torony.* A frank akadémia nemrég kiadta de Mély tudós munkáját, amelyben ismeretlen görög kéziratok is vannak. Ezek közül az egyik részletesen szól a kaldéusi templomról, amelyet Harpokration 355 Kr. u. megtekintett, földrajzi fekvését pontosan meghatározta és minden körülményen kívül a Birs Nimrud toronnyal megegyezőnek találta. Ezt a toronyt a hatodik században a mi időszámításunk szerint Nabukadonozor megújította. A torony helyreállítója egy feliratban elmondja, hogy 42 nemzedék előtt épült az eredeti építmény. A torony 94 kilométernyire állt Ktesiphontól, délre Babylontól. 25 méter magas, négyszögletű és 184 méter szélességű alapépítményéből egy hatalmas torony emelkedett ki. A négyszögletű torony hat fokozatban épült fel s mindegyik fokozat 9 méter magas, a tetején pedig egy 5 méter magas oltár volt. A hét emelet magassága 67 méter volt. A hét emelet jelezte a hétnek hét napját és a hét planétát.

Az oltárhoz 365 lépcső vezetett, ezek közül 305 ezüsből és 60 aranyból voltak készítve. A 365 lépcső tehát az év napjait, a 60 arany lépcső pedig az ünnepnapokat jelezte.

— *Afrikában* már három millió keresztény szerezsen él.

— *A japánok* 65 százaléka nem iszik semmiféle szeszes italt.

— *Az orosz hadseregben* a mult esztendőben besorozott 448 969 újonc közül csak 144 709 tudott írni és olvasni, 39 245 csak olvasni tudott.

— *Franciaországban* 473 593 helységben mérnek szeszes italt.

— *Japán* az egyedüli ország az egész világon, ahol a nő divat 2500 esztendő óta alig változott.

— *Fleischer, bostoni (amerikai) rabbi* elrendelte, hogy hívei ezentúl ne a szombatot, hanem a vasárnapot ünnepeljék meg. Mintha ő tudna az Isten törvénye felett rendelkezni.

— *Az egész világon* 1 750 000 holdnyi földterületen termelnek dohányt. Nem lehetne-e ezen rengető nagy földdarabot hasznosabb és áldásosabb célokra felhasználni?

— *A katolikusok Amerikában.* Az Egyesült Államokban a katolikusok, melyeknek száma 1906. év elején alig 10 millió volt, a mult évben, valószínűleg a Magyarországból, Ausztriából és Lengyelországból történt nagy bevándorlás folytán, 14 millióra szaporodtak.

„AZ ARATÓ“

havi folyóirat.

Nyomtatja és kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.

Felelős szerkesztő: Huenergardt János F.

Előfizetési ára:

Egy egész évre	K 2.—
Egy fél évre	„ 1.—
Egyes példányok	„ —.20
Amerikába, egy egész évre .	\$ —.50

Előfizetések

Huenergardt János F., Pécel, Kör-utca 234

címre küldendők.